

[Kristen Amby.]

bestemte Opfattelse, at den Del af Befolkningen, som denne Skrue uden Ende, denne onde Spiral gaar værst ud over, er Arbejderne, Løntagerne, baade de Arbejdere, der har Arbejde, selv om de faar Lønnen prisreguleret efter Pristallet — for i en inflatorisk Bevægelse kommer Lønnen altid bag efter Priserne —, og de Arbejdere, der paa Grund af Omkostningernes Stigning kastes ud i Arbejdsløsheden, og som lider endnu mere. Det er derfor efter min Mening ikke noget Offer, Arbejderne bringer, det er en Velsignelse, der gives Arbejderne, at man gaar væk fra denne taabelige Pristalsregulering, som er en Skrue uden Ende, naar Omkostningerne lægges netop paa Fornødenhederne. Men jeg har ganske vist samtidig altid ment, at en stærk Regering skulde tage det i sin Haand at holde Priserne paa de fornødne Ting ikke bare i et eller andet passende Omkostningsniveau, men dernede, hvor det er rimeligt at holde dem, og de kan holdes langt længere nede end der, hvor de ligger i Dag.

Hele Maksimalprissystemet, som nogle af os dog husker en Smule om fra forrige Krig, hvad betød det? Det betød, hvad enhver ved, paa de allerfleste Omraader urimeligt forhøjede Priser. Og det Priskontrolsystem, vi nu kommer ind i, vil uvægerligt føre til akkurat det samme Maksimalprissystem, fordi det er lagt i Hænderne paa Raad, Udvalg, Nævn, Embedsmænd og Departementsfolk, som staar svagt over for de Kræfter, som sandelig nok ved, hvad det drejer sig om. Jeg har ingen Tilid til dette, og derfor vil jeg stemme imod dette Forslag — selv om jeg altsaa kan slutte mig til Princippet —, fordi det vil vise sig, at det vil komme til at virke mod sin Hensigt.

Jeg skal slutte med et Par politiske Betragtninger, som hænger sammen med dette Forslag. Jeg er overbevist om, at naar det er blevet saa ringe, som det efter min Mening er, skyldes det Regeringen. Enhver, der ved en lille Smule om, hvad min Mening om disse Ting er, vil vide, at jeg længe baade før Krigen brød ud i September, og da den brød ud, var stemt for Samling i dette Land, ogsaa politisk Samling, en Samling, som skal give sig Udtryk gennem de fire politiske Partier, som man plejer at kalde de store, de udvalgsberetigede Partier. Det er altsaa ikke dette, jeg vender mig imod. Jeg kunde ogsaa sige det positivt: I Danmark kan der og skal der i Dag ikke regeres af andre end dem, men saa skal der ogsaa regeres.

Men det er ikke at regere, naar Regeringen, da den stod og skulde gøre noget, som ikke bare var nødvendigt økonomisk, men som var til Gavn for hele Samfundet, ogsaa for de Arbejdere, som det til syvende og sidst gik ud over i Kroner og Øre, koblede en hel Del Ting paa og lavede Lovforslag derom, som den præsenterede for Rigsdagen paa den Maade, at den sagde: Rigsdagen faar ikke Tid til at gennemgaa disse Lovforslag — og det har den heller ikke haft —, men den skal have lovmæssigt Ansvar for disse Lovforslags Indhold! En Regering, der var Regering, vilde være kommet til Rigsdagen og have bedt om Bemyndigelse til at ordne disse Forhold efter store Linier, og den vilde have faaet denne Bemyndigelse og vilde have haft Mod til at paatage sig Ansvaret for at ordne disse Forhold.

Nu skal man ikke tro, at naar dette er ordnet, kan man begynde at sove. Der er mange Ting, der skal ordnes. Derfor tror jeg, at den Regering, der skal regere, skal udgaa — og det ligger dog i vor egen Haand — fra de Grupper, der her repræsenterer bredt det danske Folk, og den skal have Mod til at regere ved Hjælp af de almindelige Bemyndigelser, den kan faa af Lovgivningsmagten, og ikke tvinge Lovgivningsmagten ind i noget, der kompromitterer den som Lovgivningsmagt; det er nemlig kompromitterende, at denne skal tage Ansvaret for Ting, som den ikke kan faa Tid og Lejlighed til virkelig grundigt at sætte sig ind i.

Men for at det kan ske, tror jeg, det er nødvendigt, at noget andet sker først, nemlig det, som min ærede Partifælle, min Gruppes Fører her i Tinget, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, kort var inde paa forleden Dag: en Rekonstruktion af dette Ministerium. Der er ingen Mening i, at alle Aviser, mere eller mindre ansvarlige Personer kan skrive om dette, naar Rigsdagen ikke kan tale frit derom.

Det er ikke blot Antallet, jeg tænker paa, men ogsaa Personerne. En Reservation som den, jeg her har givet Udtryk for over for Regeringen, maa naturligvis rette sig — det ved jeg godt — mod Regeringens Chef. Jeg skal herom sige, at før Krigen var der i vide Kredse af det danske Folk, ikke bare hos hans egne Vælgere, men langt derudover, en Følelse af, at vor Statsminister vilde vokse med Opgaverne, efter som de blev lagt paa hans Skuldre. Det er mit Indtryk, at dette ikke er sket. Efter min Mening har Statsministerens Ledelse fra September til den 8.—9. April været famlende og usikker og alt for lidt præget af Mod og Fremsyn. Hele dette Pristals-